

ставя едно отъ приятнитѣ състояния въ живота на човѣка. Сиромашията е почивка. Отъ сиромаша нищо не се иска; той нѣма никакви задължения, спокоенъ е, и затова седи и почива. Като почине добре, той казва: Господи, досега бѣхъ въ почивка. Можешъ вече да ме натоваришъ съ нѣщо. Казвате: По-добре е човѣкъ да бжде богатъ, отколкото сиромашъ; по-добре е да бжде ученъ, отколкото простъ. Така е, но трѣбва да знаете, че скръбъта предшества радостъта. Да орешъ, да сѣешъ, това е скръбъ; да събирашъ житото отъ полето и да го туряшъ въ хамбара, това е радостъ. Две скръби предшествуватъ една радостъ.

И тъй, човѣкъ първо трѣбва да разбере индивидуалния живоѣ, за да не се спѣва. Казвате: Ние сме правили много усилия. — Усилията, които човѣкъ е правилъ и прави, допринасятъ нѣщо за него. Всичко, каквото е изработилъ, е негова придобивка. Богатството, знанието, силата, които човѣкъ е придобилъ, оставатъ за него. Излишъкътъ, който не може да прибере, не може да обработи да реализира, е Божественъ капиталъ, който ще му се вземе. Следователно, за да се справи съ положението, до което е достигналъ, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ вътрешното разбиране на живота. Хората искатъ да се освободятъ отъ заблужденията си, но тѣ не знаятъ, че при дадени условия тия заблуждения сж благо за тѣхъ. Запримѣръ, добре е нѣкога човѣкъ да не знае, че е изгубилъ богатството си; добре е нѣкога да не знае, че е боленъ. Защо? Защото той нѣма знания, съ които да изправи положението си. Обаче, разумниятъ човѣкъ трѣбва да има правилни разбираня за живота. Той трѣбва да разбира моментитѣ и условията, въ които живѣе.

Сега, азъ ви оставямъ на последната спирка, дето любовта ще дойде, ще ви вземе на ржце, ще ви пригърне въ обятията си, както майка пригръща детето си, и ще ви тури на гърба си, да ви носи. Оставете любовта да ви носи, и ще видите, колко лесно ще се разрешатъ всички злободневни въпроси, които ви смущаватъ. Посѣйте семето и го оставете само да расте. Помогнете на извора да си пробие пжтъ и го оставете свободенъ. По-нататкъ той самъ ще проправи пжтя си. Следователно, оставете Божественото въ васъ само да се развива. Не пречете на развитието му. По този начинъ вие ще добиете свободата, която търсите.